

Περὶ ὄραν ἐνάτην ἢ πρὸ τῶν διαφόρων τμημάτων κινήσεις εἶναι εἰς τὸ ζεῖθ τοῦ φρίγους αὐτῆς. Ἀναμένεται μόνον τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ψήφων, τοὺς ὁποίους ἔλαβεν ὁ Σούτσος. Προκαταβολικῶς καίρουσι περίξ μερικαὶ ρετσίνας, καὶ ροκέται δισχίζουσι τὸν αἰθέρα. Αἱ ἐρωταπικρίσεις μεταξὺ τῶν παρισταμένων πέρνουν καὶ δίνου. Ἀφικνοῦνται ὄμιλοι ἐξ ἄλλων τμημάτων, ἀνακοινούντες ἀποτελέσματα. Τὸ πεδῖον μένει ὑπὸ τὴν κυριότητα τῶν Σουτσοῦτων. Ὁ Καλλιφρονᾶς ἔρχεται δεύτερος, ἡ ἐκλογὴ ἐτίμησε τὸν τοπισμόν, κατὰ τὴν φράσιν τῶν ὁ Μελάς τέταρτος! Ἀποκαλύπτονται ὁλονὲν ἀπὸ τὰς κρύπτας τῶν τενεκέδες φιλοκάως δισκευασμένοι εἰς σταυροὺς καὶ εἰς ἰστέρας· λογαριάζονται τὰ γλέντι τῆς αὔριον ἀπὸ κερδισμένα σταιχίματα. Εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Ἁγίου Φιλίππου ἐπικρατεῖ ὁ τοελλότερος ἐνθουσιασμός· χειροκροτήματα, ριέται, ἐξώσται φορτωμένοι ἀπὸ γυναῖκες, θριαμβευτικαὶ ἀμαξοδρομίαι παρασκευάζομεναι, καὶ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον ἀντηγεῖ ἡ ἀναυώνησι: «Ζήτω οἱ λούστροι!» ὡς σύνθημα σαρκασμοῦ καὶ εἰρωνείας. Εἰς ἕκαστον ἐκφονούμενον ἀποτέλεσμα, βροντῆ ἐπευφημιῶν ἀντηγεῖ περίξ, καὶ φροσφῶρον ἀνατύγεια διαχύνεται, μία εὐφρολογία λούστρου ἐξακουεταί, ἐν δηκτικώτατον τραγουδάκι ἀναπηδᾷ. Καὶ ἐξ ὄλων τῶν τμημάτων πεζοὶ καὶ ἀμαξοδρομοὶ διευθύνονται καὶ διαγκωνίζονται πρὸς ἓν μέρος:

Πρὸς τὸν δρόμον τὸν φέροντα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ δημάρχου. Ἐκεῖ ἐγένετο τὸ ἀνάστα ὁ Θεός! λαμπάδες ἔκαιον εἰς τὰ παράθυρα, καὶ ὀφθαλμοὶ λαμποκοποῦντες ἀπὸ τὴν χαρὰν τῶν διεκρίνετο φωταγωγημένον τὸ γραφεῖον τῶν Νέων Ἰδεῶν πορφυρᾷ, κυανῇ, ἰάχρους ὀμίχλη διαχύνεται εἰς τὰ περίξ, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς καὶ τῶν παρ' αὐτήν. Ἐντὸς τῆς οἰκίας τοῦ κ. Σούτσου τὰ πάντα κατελημμένα, αὐλῆ, διάδρομοι, δωματῖα, κλίμακες, μέχρι καὶ τῶν κεράμων τῶν παρακειμένων οἰκίσκων. Ὁ κ. Σούτσος εὐχαριστεῖ ἀπὸ τοῦ

ἐξώστου τοὺς ἐκλογεῖς του, διότι ἀπέδειξαν ὅτι δὲν ἀγοράζονται. Δύο ὑπερμεγεθεῖς στεφάνοι εἶνε κατατεθειμένοι ἐπὶ τραπεζῆς. Καὶ τρίτος, τριμέργιστος οὐός, ἐκ μυρτοκλάδων προσκομίζεται μὲ τὴν ἐξῆς λακωνικὴν προσφώνησιν:

— Οἱ λούστροι τὸν προσφέρουν εἰς τὸν κ. Δήμαρχον!
Καὶ τέταρτος, ἀνθίπλεκτος· Ὁ Δήμαρχος προπίνει ὑπὲρ τῶν λούστρων του οἱ ἄλλοι λούστροι ἀναμένουν νὰ λάβουν τὰ συχαρίκια των, ζουρνάδες ἀνακρούονται καὶ μετ' αὐτοῦ αὐτοσχέδια ὑπὸ 4—5 ὀργάνων ὀρχήστρα. Νέοι ἔρχονται νὰ συγχαροῦν τῷ δημάρχῳ, οἱ μείναντες δὲν ἀποχωροῦσιν, καὶ ὁ ἐνθουσιασμός καθίσταται ἀνοικονόμιτος. Καὶ νὰ εὐρεθῆτε ἐξάφνα πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ κ. Μελά! Εἶνε ἀκόμη ἀνοικτὰ τὰ παράθυρά του, ἀναδίδοντα μελαγχολικὸν τι ἡμίφως.

Ἄπ' ἐξῶ σιωπηλοὶ τινεῖ ὄμιλοι ἰκόνη παρέμενον. Παρέκει παραυλάττουσιν ἐφιπποὶ σκοποὶ. Ἡ μορφή τοῦ ὑποψήφιου ἀνεράνη ἐφ' ἑνὸς παραθύρου διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ ἕως ὀλίγω καθαρὸν ἀέρα, τὸν ὁποῖον τόσον θὰ ποθῆ. Αἴφνης—καὶ μὴ νομίζετε ὅτι ἀντιγράφωμεν τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου—ἀριστεροθὲν ἐπὶ τῆς παρακειμένης ὁδοῦ ἀκουεταί ὀξύτατος καὶ παρατενόμενος ἤχος βαρέος τενεκέ κυλιομένου ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου. Ὁ ὑποψήφιος στρέφει τὰ νῶτα εἰς τὸ παράθυρον, καὶ ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἡσυχίας ἀφίεται εἰς τὸν δρομαίως σπεύσαντα ἐφιππον φρουρόν. . . Μετὰ τινος ὥρας τὸ μέγαρον τοῦ κ. Μελά, ἐρμητικῶς κλεισμένον, σκοτεινότερον, εἶχεν ἐπαναλάβει τὴν συνήθη βαρεῖαν καὶ ἀριστοκράτιδα ἀπὸ κτίσεως αὐτοῦ ὄψιν. Τὸ δὲ πρῶτ' ἤκούετο τὸ πλατάγημα δεινοῦ σφουγγαρίσματος.

Μόνον ἡ θύρα τῆς οἰκίας τοῦ κ. Φρεαρίτου τρεῖς ἔτι ἀνοικτὰς τὰς δύο πτέρυγὰς της, ὡς νὰ τὰς ἐχάρισεν εἰς αὐτὴν ὁ ἄγγελος τῆς ἐλπίδος. . . δὲν εἶχον καταφθάσει ἔτι ὅλα τὰ ἀποτελέσματα.

Ἄνουλουλοῦ.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 543)

—Εἴσθε τρελλός!

—Τὸ γνωρίζω ἄλλ' ἀδιάφορον, ἐπειδὴ τοιοῦτοτρόπως, διὰ τῶν ἀλλοκότων ἰδεῶν μου, εὕρισκω τὸ μέσον νὰ καθωραίσω τὸν βίον μου, δηλαδὴ ν' ἀπομακρύνω τὴν πληξίν ἀπ' αὐτοῦ. Ὅταν εὕρισκωμαι ἐν μέσῳ τῶν φίλων, ὄλων εὐθύμων συντρόφων, νομίζετε ὅτι διασκεδάζω; Οὐχί, οὐχί. Προσεγγίζω τὰ χεῖλη μου εἰς ὅλα τὰ παρουσιαζόμενα εἰς ἐμὲ ποτήρια, χωρὶς νὰ διψῶ· γελῶ, χωρὶς νὰ ἔχω ἐπιθυμίαν· αἱ γυναῖκες αὐταί, ὡς ὑπολαμβάνετε θελκτικὰς εἶναι ὠραῖαι βεβαίως, ἀλλὰ μὲν πησίον των ψυχρῶς ὡς τμήμα πάγου. Τὸ πολὺ ἰνδοπέπερ προσξενεὶ ἀηδῖαν. Ἡ μέθη, ἢ ἐπιζητουσιν, εἰς τὸν κωμπανίτην, εἰς τὰ οἶνονευματώδη ποτὰ, εἰς τὰ ἡδονικὰ βλέμματα, εἰς τὰς θερμὰς θωπεῖας, δὲν εἶναι

ἀναξία ἐκείνης, ἢν εὕρισκει τις ἐν τῇ ὄνειροπολήσει, ἐν ἰδανικῷ. Ὡ! τὸ ἰδανικόν! Ποῦ εἶναι; ἐν τῇ ὄνειροπολήσει. Ἰδοὺ δὲ διατὶ ὄνειροπολῶ πάντοντε, βαρόνε. Ἡ ὄνειροπολήσις μὲ παρασύρει ἐπὶ τῶν πτερύγων της καὶ μεταβαίνω, μεταβαίνω . . . ἡδέως κατακυλινδούμενος εἰς ἀγνώστους κόσμους, ἰστάμενος καθ' ἑδὸν μόνον ὅπως συλλέξω τινὰς τῶν προσφιλεστέρων μοι ἀναμνήσεων, ζητῶν πάντοτε, οἶμοι! ὅτι δὲν εὕρισκω ποτὲ, μέχρις οὔ, μὴ ἀντεχουσῶν πλέον τῶν πτερύγων, ἢ ὄνειροπολήσις ἀφίνει με νὰ πέσω εἰς τὴν πραγματικότητα.

—Δὲν ἤξευρα ὅτι εἴσθε ποιητὴς Πέδρο.

—Τί τὰ θέλετε, βαρόνε, ἔχω ὅλας τὰς ἐλλείψεις! Εἶτα μεταβάλλων τόνον αἴφνης.

—Βαρόνε, ὑπέλαβεν, ἢ νεῖνις αὐτῆ;

—Τί λοιπόν;

—Δὲν μοι εἶπετε πολλάκις ὅτι οὐδὲν μοι ἀρνεῖσθε καὶ ὅτι προθύμως θὰ μοι ἐδίδετε πᾶσαν ἐξήγησιν εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου;

—Ἀληθῶς.

—Βαρόνε, δότε μοι τὴν γυναῖκα ταύτην.

—Μίαν φωτογραφίαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐπιτυχῆ;

—Οὐχί, οὐχί, δὲν σὰς ζητᾷ τὴν εἰκόνα ταύτην, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον, τοῦ ὁποίου παριστᾷ τὰ ὠραῖα χαρακτηριστικά.

Ἄ Δεσιμαῖζ ἀνεπήδησε κάτωχρος.

Ἄ Βραζιλιανὸς προσέβλεψεν αὐτὸν μετὰ φλογεροῦ βλέματος.

ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΑΝΘΗ

Ἐάν ἦτο δυνατόν νά ἐπαναληφθῶσιν ἐκλογαί ἐν τῇ πρωτεύουσῃ θά ἐσηματιζέτο ρεύμα ὑπέρ τοῦ κ. Μελά και ἀνευ τῆς μεσολαβήσεως τῶν τραυματιῶν και χωρὶς χρηματιστικῶν ἐπεμβάσεων. Εἰς τὸ ρεύμα αὐτὸ, τὸ ὁποῖον θά ἔφεραν ἕνα οἶον δὴποτε φιλανθρωπικὸν τίτλον, θά συγκατελογιζόμεθα και ἡμεῖς ἐκ ψυχικῆς συντριβῆς πρὸς τὴν μεγάλην ἀποτυχίαν και τὰ ἐπακολουθήσαντα αὐτὴν μαρτυρία!

Τόσαι χιλιάδες τιμίων πολιτῶν πεφοβισμένων ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἐπιθέσεων μιᾶς τάξεως ἀνθρώπων—εἰς τὴν ὁποίαν εἴτε δικαίως εἴτε ἀδίκως κατετάσσετο και ὁ κ. Μελάς—κατὰ τοῦ πτωχοῦ αὐτῶν θυλακίου, ἀλλὰ και πνεύτων ἐκδίκησιν, συνεσπειρώθησαν ὅλοι μαζῇ συνήνωσαν τὰς κατὰ μέρος ἀσθενεῖς αὐτῶν δυνάμεις, ἀπετέλεσαν ἐν τεῖχος τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νά τρυπήσῃ σφαῖρα 500 λιρῶν ὀλκῆς και ἐξορμήσαντες ἀθροῖι συνεπέφεραν *γαλλιμέντο* εἰς τὴν προνομιοῦχον τάξιν ἧτις μὴ ἀρκομένη εἰς τὸ καχεκτικὸν των θυλάκιοι ἐζήτησε νά ὑποδουλώσῃ και τὴν ὑγιά αὐτῶν ψυχὴν!

Ἐάν ἠθέλομεν νά συναγάγωμεν συμπεράσματα ἐκ τοῦ μαθήματος τούτου θά κατεναλίσκομεν και χρόνον πολὺν και χάρτην πλειότερον. Ἐν ὅμως ἀσφαλές και βέβαιον συμπέρασμα δὲν δυνάμεθα νά παρασιωπήσωμεν: ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαός, και ἐν πολλῷ ἀπωτέρῳ μέλλοντι, δὲν φαίνεται προωρισμένος διὰ τοὺς ἐσχάτους κοινωνικοὺς ἀγῶνας, ὑπὸ δὲ τὸν διαγελῶντα αὐτοῦ ἐρίζοντα δὲν θά ἀντηχήσωσιν ἴσως βόμβαι Ροσσίνη, ἀλλ' οὔτε εἰς τὴν δυναμίτιδα και τὸ πετρέλαιον θά προστρέξῃ, ἀφοῦ τὰς μὲν πρώτας ἀντικατέστησε διὰ μικρῶν ἀβλαβῶν σφαιριδίων, τὸ πετρέλαιον καταναλί-

σκει ἐν τῷ ἡρέμῳ αὐτοῦ οἰκογενειακῷ βίῳ, και μόνον ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει μεγάλων κινδύνων καταφεύγει εἰς τοὺς . . . τενεκεδες!

Και ταῦτα μὲν ὡς ἐν παρόδῳ· ἀλλ' ὅσα ἔψαλε χθὲς και ἐτραγοῦδῃσε και αὐτοσχεδίασε και **ἔμελοποίησεν** ὁ γνήσιος ἀθηναϊκὸς κόσμος θά ἐκίνουν τὴν ζηλοτυπίαν και τοῦ μικροτέρου πνεύματος, θά συνεχίνουσι δὲ βιθῶς και τὰς ἀπονωτέρας ψυχάς. Ἐάν διὰ μιᾶς και μόνης εἰκόνας—ἐν ᾧ χίλια δὲν θά ἐξήρουν ἐπεχειροῦμεν νά παραστήσωμεν τὸν ἐξευτελισμὸν τοῦ **παρᾶ**, θά μετεχειριζόμεθα τὴν πυρπόλησιν τοῦ Ἰούδα μετὰ τὴν Ἀνάστασιν. κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἀχερένιος αὐτὸς Κύριος ὑρίστανται τα πάνδεινα.

Οὔτε 200, οὔτε 500, οὔτε 1000 ἐστεφάνωσαν τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ δημοφιλῆς Δημάρχου ὡς ἐκολοκύνοντο νά πιστεῦουσι οἱ περὶ τὸν Μελάν και ἐτόλμων ν' ἀναβιβάζουσι οἱ αἰδήμονες ὡς *καρίτσια* ὀπαδοὶ τοῦ Σούτσου! **2000**, κύριοι ἔμογενεῖς, **2000**—αὐτὸς δὲν εἶναι ἀριθμὸς μετοχῆς—ὑπερεψήφισε ὁ ὑποψήφιός των Ἀθηναίων τὸν ἄλλον τοῦ χρηματιστηρίου. Προσέχετε τώρα σεις, φίλοι συμπολίται, τὴν ἀντεκδίκησιν εἰς τὸ χρηματιστήριον!

Και ἐπλημμύρισαν ἐν μιᾷ στιγμῇ πᾶσαι αἱ ὁδοὶ τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ πλήθους και κατεπύκνωσαν τὴν ἀτμοσφαῖραν ζητωκραυγαί, ζουρνάδες, βιολιά, θούρια ἄσματα, και ἐπικήδειοι ψαλμοὶ, σημαῖαι δὲ προέκυπτον ἀπὸ πάσης γωνίας φωτιζόμεναι ὑπὸ χιλιοχρόμων βεγγαλικῶν, τροχοὶ ἀμαξῶν ἐκρότουσι πολλοὶ και καμτσίκια ἐκροτάλιζον και ἀτμοσιδηρόδρομος ἐσύριζε διηνεκῶς.

Πᾶσα ἀμαξα φέρουσα ομάδα σουταιστῶν ἀπετέλει και ἕνα μουσικὸν χορὸν μὲ ἰδίαν αὐτοσχεδίου καντάδα, ἡ ἑλληνικὸ

- Εἶναι μία ἐκ τῶν παλλακίδων, δὲν ἔχει οὔτω;
- Ὡ! Πέδρο, Πέδρο!
- Παραχωρήσατέ μοι αὐτήν.
- Ἀλλὰ τὸ παιδίον τοῦτο δὲν εἶναι παλλακίς! ἐπεφώνησεν ὁ Δεσιμαῖζ παράφορος.
- Ποία εἶναι λοιπόν!
- Εἶναι θυγάτηρ μου!
- Θυγάτηρ σας; Ἄ! . . .

Ὁ νεανίας ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σύννοος, ἀνήρτησε σιωπηλῶς τὴν εἰκόνα εἰς τὴν θέσιν, ἐξ ἧς ἔλαβεν αὐτὴν και ἐκάθισεν εἰς ἀνάκλιτρον ἀπέναντι τοῦ βαρόνου.

- Λοιπόν. εἶπεν ἔχετε θυγατέρα;
- Μάλιστα.
- Οἰκτεῖρω τῶν πλάνην μου, ἀλλ' εἶναι σφάλμα σας· διατί νά μὴ μοι εἶπητε ὅτι εἴχετε μίαν θυγατέρα;
- Δὲν λέγει τις ὅλα οὐδ', εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς φίλους·
- Ποίας ἡλικίας εἶναι;
- Εἴκοσιν ἐτῶν,
- Και ὀνομάζεται;
- Ἐρριέττη.
- Ὁρακίον ὄνομα. Ποῦ εἶναι;
- Μακράν. Διατρίβει μετὰ τῆς μητρὸς της.
- Τὴν βλέπετε συνεχῶς;
- Ποτέ!
- Εἶναι τοῦτο δυνατόν;

— Δὲν τὴν εἶδον ἀπὸ δέκα ὀκτῶ ἐτῶν ἀφ' ὅτου ἡ βαρόνη και ἐγὼ ἐχωρίσθημεν.

- Καὶ ποία εἶναι ἡ αἰτία τοῦ χωρισμοῦ;
- Δὲν συνεβιβάζοντο οἱ χαρακτῆρες μας.
- Πρέπει νά συμβιβασθῆτε.
- Εἶναι ὅμως ἀναγκαῖον;
- Μάλιστα ἀναγκαῖον, ἐψιθύρισεν ὁ βαρόνος.
- Ἡ βαρόνη εἶναι πλουσία;
- Πλουσιωτάτη. Ἀλλὰ φυλάττει τὴν περιουσίαν της διὰ τὰ τέκνα της.

— Ἐχει δίκαιον εἶναι καλὴ μήτηρ. Ποῦ εἶναι ὁ υἱός σας;

— Εἰς Ἀφρικὴν στρατιώτης, καταταχθεὶς ὀλίγον ὕστερον μετὰ τὸν πόλεμον. Καλῶς ἔπραξε, νομίζω. Ἐν Παρισίοις δὲν θά προήγετο. Εὐχαριστούμενος εἰς τὸ στρατιωτικὸν σχέδιον θέλει εὐδοκιμήσει. Σήμερον εἶναι ὑπολογαγὸς τῶν σπαχίδων.

- Ὁ Πέδρο Κάστορα ἠγέρθη.
- Μὲ ἀφίνετε;
- Ὅθι λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νά σας ἐπανίδω τὴν ἐσπέραν ταύτην;
- Οὐχί.
- Μέλlete νὲ ὄνειροπολήσετε; . . . εἶπεν ὁ βαρόνος μειδιῶν.
- Δὲν ἠξέυρω.
- Τότε, μετ' ὀλίγον!
- Μάλιστα, μετ' ὀλίγον!
- Ὁ Πέδρο ἀπῆλθεν.

τραγουδι, ἢ ἐπὶ τέλους ψαλμοῦδιαν. Ἐνοεῖται τώρα ὅτι ὁ **παρᾶς** ἦτο τὸ θέμα πάσης συνθέσεως. Ἡ **παπαρούνα**, ἢ ἐπαναστάτις παπαρούνα, συνανεμίχθη εἰς τὸν ἐκλογοικὸν θρίαμβον καὶ ἠκούσθη ψαλλομένη:

Σάν ἤθελες Μελά μου, παπαρούνα μου,
σάν ἤθελες Μελά μου, Δήμαρχος νὰ γενῆς
ἄς πῆγες στὴν Πόλι, παπαρούνα μου
ἄς πῆγαινες στὴν Πόλι νὰ γίνης χαλβατζῆς.

Καὶ μετ' ὀλίγον ἄλλη ἄμαξα διελαύνουσα βραδέως ἀφίνεν ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς βραχύνῃ καὶ παράτονον εὐρωπαϊκῆν καντάδα, ὡσεὶ σάτυραν κατὰ παντός εὐρωπαισμοῦ ἐν συνδυασμῷ λέξεων ἐκφραστικωτάτων καὶ μετὰ τὴν ἀθάνατον ἐπιφωδὸν:

Τάρλαμποῦμπα ταρλατὰ
φέρε μας κι' ἄλλα λεφτά!

Ὡς ἀντίρροπος ὅμως τοῦ κακοζήλου τούτου εὐρωπαισμοῦ καὶ ὡς ὀδυνηρὸν συναπάντημα ἐνεφανίζετο ἄλλη σημαιοφόρος πληθὺς αὐτοσχεδιασθεῖσα εἰς ἐπικηδεῖαν πομπὴν καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ψάλλουσα εἰς κωμικώτατον μονότονον ἦχον τὸ

Δεῦτε τελευταῖον ἀσπασμὸν
δῶμεν τῷ Μελά
ποῦ τοῦ φάγαν τὸν παρᾶ
καὶ τοῦ πῆραν τὰ μυαλά!

Καὶ ἄπειρα ἄλλα ἐψάλλοντο ἄσματα, ὧν οὐκ ἐστὶ ἀριθμὸς, ποικίλα τὸν χρόνον, τὸν τόνον, τὴν σύνθεσιν, τὸ ὕψος, ἐν συνδυασμῷ παραδόξω ὀνομάτων, λέξεων, ἰδιοτήτων καὶ ἐπαγγελμάτων ἀκόμη! Ἦτο καὶ αὐτὸ μία καταπληκτικὴ

πλειονοψηφία καθ' ἑνὸς καὶ μόνου ἀθωοτάτου ἄσματιον ἐξεληθόντος ἀπὸ τοῦ μελάρου τοῦ κ. Μελά, τοῦ ἐξῆς:

Ζήτω ἡ Ἑλλάς
τοῦ Δημάρχου Μελάς.

Βλέπετε ὅτι οἱ περὶ τὸν ὑποψήφιον τοῦτον εἶναι ἤμιστοι ποιητικοί, μόλις δὲ καὶ μετὰ βίας ἐπανέφερον εἰς τοὺς χρονοὺς μας τοὺς ὀνομαστοὺς στίχους τοῦ Ἐξαρχοπούλου:

Ναπολέω
εἶμαι λέω,
ἐγὼ στὸ λέω!

Μὴ λησμονεῖτε ἀκόμη ὅτι ὁ πολύμητις Παναγῆς ἐγκαταρριμώτατα ὑπέστη καὶ τὸ πρῶτον τοῦτο στρέψας ὡς ἀληθῆς χριστιανὸς καὶ τὴν ἄλλην αὐτοῦ παρεῖαν πρὸ τῆς ἀνεωγμένης τῶν Ἀθηναίων παλάμης καὶ συγχρόνως νίπτων τὰς χεῖρας αὐτοῦ—ὁ παμπόνηρος ὡσεὶ διὰ νὰ εἴπῃ:

— Ἀθῶος εἶμι ἀπὸ τοῦ... χρήματος τοῦ μάρτυρος τούτου!

Ἀκούσατε τώρα πῶς κατέττατον τοὺς ἀγωνισθέντας ὑποψηφίους Δημάρχους:

Σουτσοῦ

Καλλιφρονᾶς
Φρεαρίτης
Δαλέκος

Μελεδιάτης

Μελεδιάτης

Καὶ ὅμως τοῦ τελευταίου τούτου κατέτρεσαν τὴν λαοπρόβλητον σημαίαν, ἐνῶ τὰς τοῦ ἀνταγωνιστοῦ τοῦ ἀφῆκαν νὰ κυματίζωσιν ἐλεύθεραι ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως. Ἐν-

Ὁ βαρόνος πλησιάζας τὴν ἐστίαν καὶ παρατηρήσας τὴν εἰκόνα τῆς θυγατρὸς του,

—Μάλιστα, ἐπιθύρισε, εἶναι ὠραία καὶ πρέπει νὰ ἔγινε καλὴ κόρη.

Ἐπανελθὼν κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. Εἶχε γίνει σύννου, σκυθρωπός.

—Εὐρίσκομαι εἰς στενοχωρίας, ὑπετονθόρισε. Διεσκέδασα, ἀπῆλαυσα τὸν βίον, με εἶδον διερχόμενον λαμπρὸν ὡς μετέωρον. Μετὰ ταῦτα, τίποτε, νύξ! Τετέλεσται!... Προσηνέχθη ὡς τις ἀνόητος. Ἄ! τὰ πάθη. Ἦμην ἰσχυρὸς καὶ ἔπρεπε νὰ τὰ καταδαμάσω. Οὐχί, αὐτὰ εἶναι πάντοτε ζωηρότερα τρομερώτερα!... Εἰς ποῖον κλάδον ν' ἀναρρυχθῶ! Ὅλοι εἶναι σκωληκόβρωτοι. Εὐρίσκομαι πρὸ τοῦ χεῖλους τοῦ χαινοντος βαράθρου. Μόνη ἡ βαρόνη ἡδύνατο νὰ με σώσῃ ἅμα ἤθελεν ἐπιθυμήσει νὰ μοῦ τείνῃ τὴν χεῖρα· ἀλλὰ δὲν θὰ πράξῃ τοῦτο. Καὶ μολαταῦτα εἶμαι ἕτοιμος νὰ μετανοήσω, νὰ παραιτηθῶ πάντων· μάλιστα, ἔν' ἀποφύγω τὴν κόλασιν ταύτην, ἥτις καταπλέγει τὰ ἐντόσθιά μου, πρέπει νὰ μεταβάλω βίον... Ἄλλὰ τὸ παρελθὸν μένει αὐτοῦ, οὐδὲν ἡδυνήθη νὰ ἐξαλείψῃ αὐτό. Ἀκαμπτος ἡ βαρόνη οὐδέποτε θὰ συγχωρήσῃ! Ὅπως ἐπέβη βοήθῃς εἰς ἐμὲ, πρέπει νὰ τῇ ἀποδώσω τοὺς νεκρούς; πρέπει... Φάσματα φρικώδη, πάντοτε ἀπειλητικὰ, βασανίζομαι χωρὶς νὰ δυνηθῶ νὰ τὰ ἀποδιώξω.

Μία προσέγγισις! Εἶναι ἀκόμη δυνατὴ; Ἐὰν ἀποπειραθῶ,

πρέπει... Ἄλλ' ἡ θυγάτηρ αὐτῆς, ἢ λατρεύει, ἢ θυγάτηρ αὐτῆς εἶναι ὡσαύτως καὶ ἰδική μου! Γνωρίζω οἷα εἶναι τὰ δικαιώματά μου! Ἐάν με ἀποκρούσῃ, ἐάν δὲν θέλῃ ν' ἀκούσῃ τίποτε, λοιπὸν τότε θὰ λάβω τὴν θυγατέρα της! Καὶ θὰ ἴδωμεν αὐτὴ τότε θὰ πέσῃ εἰς τοὺς πόδας μου. Μεθ' ὅλα δὲ ταῦτα τί ἔχω νὰ φοβῶμαι; Οὐδέν. Αὐτὴ μόνη γνωρίζει καὶ μόνη εἶναι καταδεδικασμένη εἰς σιωπὴν.

Τὴν στιγμὴν ταύτην, κρουσθείσης τῆς αὐλαίας θύρας, ὁ Φρειδερίκος, ὁ θαλαμηπόλος, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου...

—Τί εἶναι; ἠρώτησεν ὁ βαρόνος μετὰ δυσαρσεκειᾶς.

—Εἰς κύριος θέλει νὰ ἴδῃ τὸν κύριον βαρόνον.

—Ποῖος εἶναι;

—Ἰδοὺ τὸ ἐπισκεπτήριόν του.

—Δότε,

Ὁ βαρόνος ἀνέγνω τὸ ὄνομα.

—ὦ! εἶπεν ἀνορθούμενος ὡς ὑπὸ ἐλατηρίου.

—Διατάττετε νὰ τὸν εἰσαγάγω;

—Μάλιστα, μάλιστα, εἶμαι ἕτοιμος νὰ δεχθῶ τὸν κύριον

Βάν Ὅσσην.

(ἀκολουθεῖ)